

LEMAIRE, FERDINAND

**Simson och Delila : Opera i tre akter /
Öfvers. af Karl Valentin ; Musiken af
Camille Saint-Saëns**

Stockholm : Bonnier
1903

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

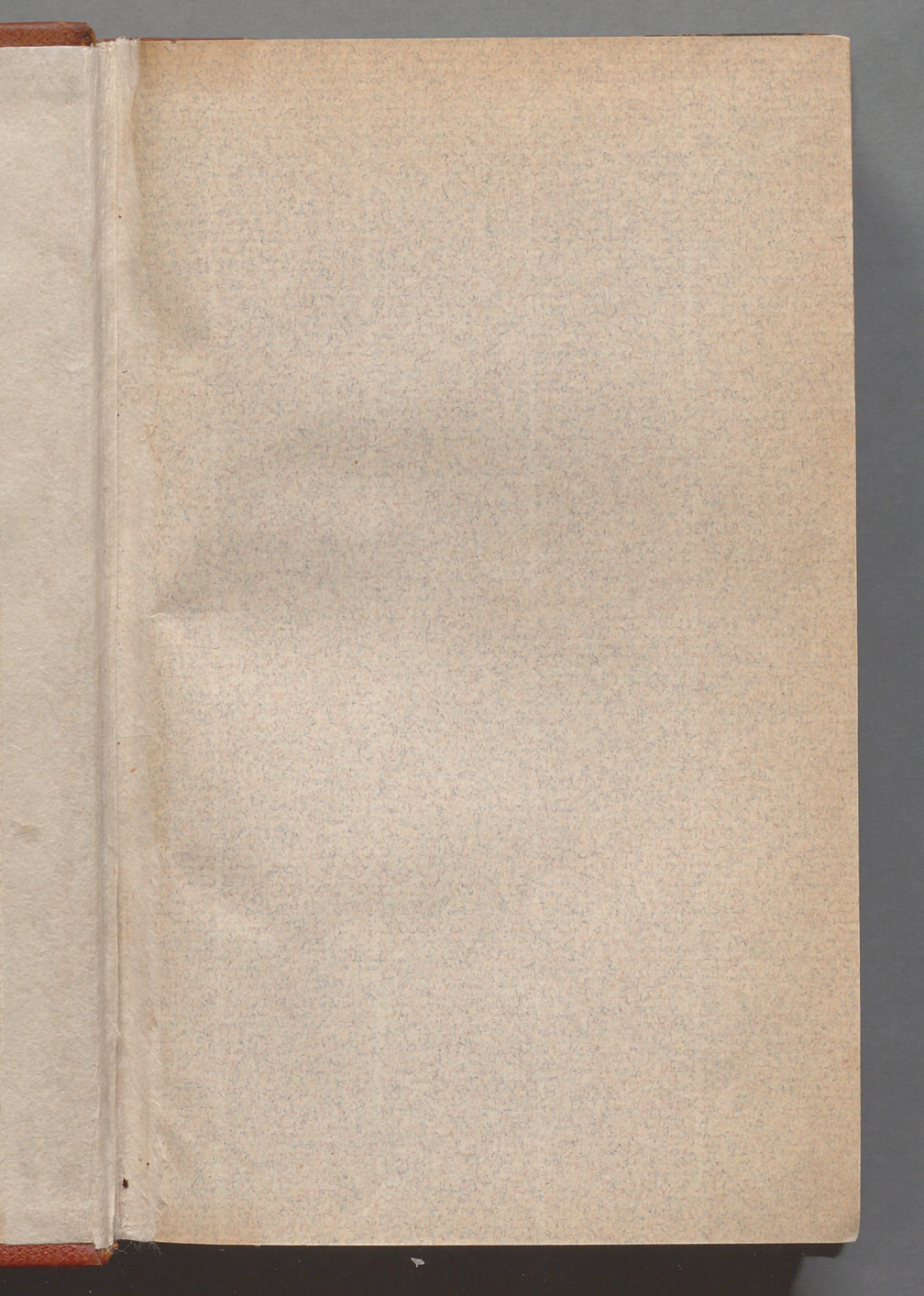

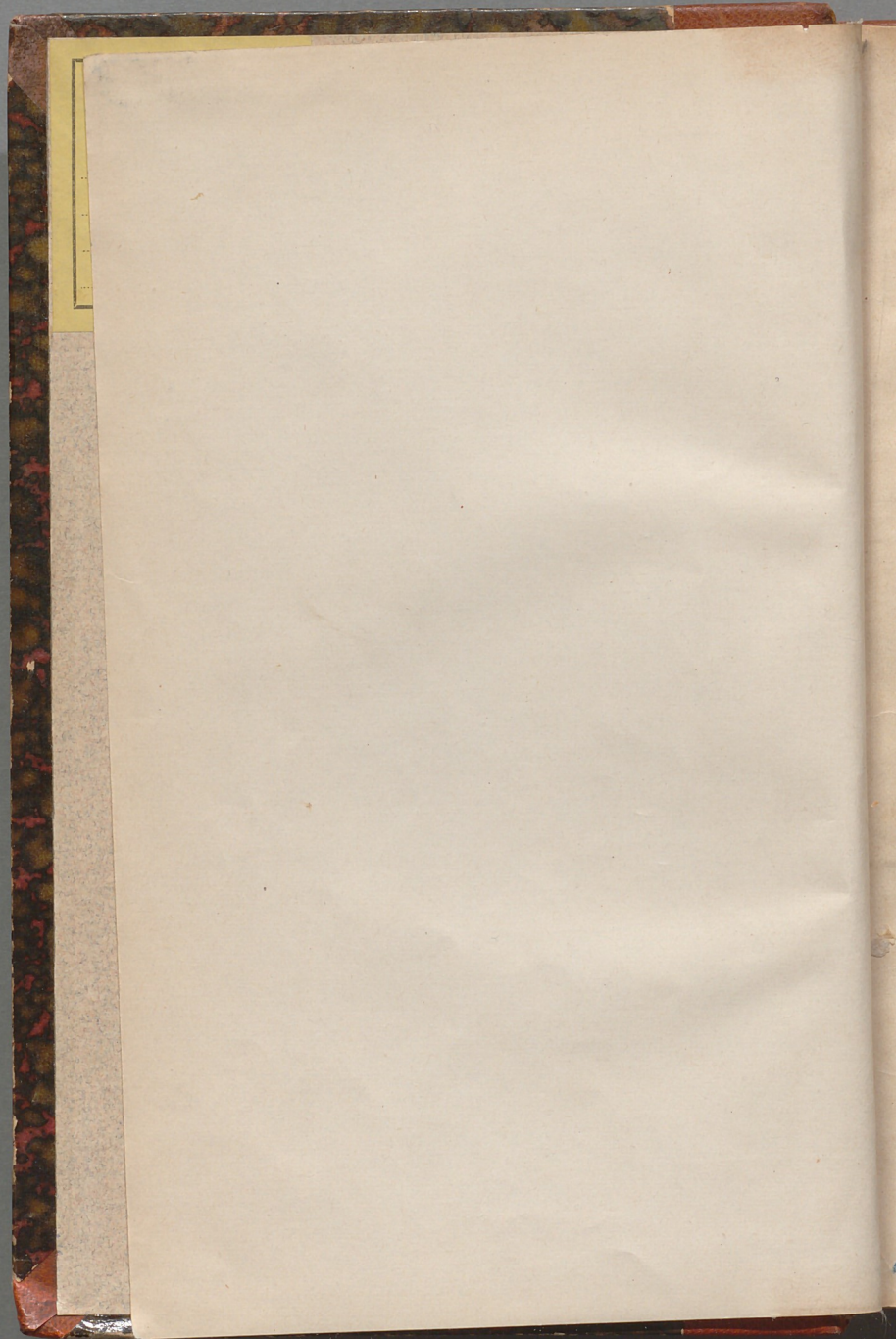
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt Sv.

Dram

Saml.

SIMSON OCH DELILA

OPERA I TRE AKTER

TEXTEN AF

FERDINAND LEMAIRE

ÖFVERSÄTTNING AF

KARL VALENTIN

MUSIKEN AF

CAMILLE SAINT-SAËNS

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

PERSONER.

DELILA.

SIMSON.

DAGONS ÖFVERSTEPRÄST.

ABIMELEK, satrap i Gaza.

EN GAMMAL HEBRÉ.

EN BUDBÄRARE från filistéerna.

FÖRSTE FILISTÉEN.

ANDRE FILISTÉEN.

HEBRÉER. FILISTÉER.

Första akten: Ett torg. Dagens tempel.

Andra akten: Soreks dal. Delilas boning.

Tredje akten: Första tablån: Fängelse. Handkvarnen.

Andra tablån: Det inre af Dagens tempel.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1903.

Första akten.

Ett torg i staden Gaza i Palestina. Till vänster ingången till Dagens tempel. När ridån går upp är en mängd hebréer, kvinnor och män, samlad på platsen. Deras åtbörder antyda bedröfvelse och bön. Simson ses bland dem.

Första scenen.

KÖR.

Herre! Har Du Israel förskjutit,
som i stoftet inför Dig Du ser?
Hör vår bön, och glöm hvad vi förbrutit,
se vår nöd, och vredgas icke mer!

Alltsen Du ej mer oss ville höra,
fåfångt vi mot fienderna stridt.
Vill i grund Du väl det folk förgöra,
som Du fordom dock har kallat ditt?

Alltfrån sol gick upp vi Dig åkalla.
Ej Du hör oss, skänker oss ej svar.
Dock från dagen gryr tills skuggor falla
bedja vi till Dig, som barn sin far.

Vi vårt land af ovän sågo härjas,
Herrens altare i stoft han vrok.
Marken vi af bröders blod sett färgas,
våra tappre sett i bojors ok.

Hvi har bort från Israel Du vikit,
som Du själf ur trældom frälsat har?
Herre, säg om det förbund vi svikit,
som med oss Du slöt i forna dar?

SIMSON

träder fram ur hopen till höger.

Hällen upp nu att klaga,
och prisen Herren Gud,
som ej längre vill aga.
Se, jag bringar er det bud,
att han frälsning vill förunna!
Utaf sällhet häfs mitt bröst,
vid det bud jag skall förkunna.
Herrens heliga röst
från mina läppar strömmar.
Till sitt folk i nåd han ser,
för eder nöd han ömmar,
och på nytt er frihet ger.
Jehovah oss hugsvalar!
Låt oss oket kasta då,
att hans altare resas må!

KÖR.

Ve oss, du fäviskt talar!
Förmå till strids vi gå?
Ett fäfångt hopp dig dårar!
Hvar skola svärd vi få?
Vi äga endast tårar!

SIMSON.

Juda folk, gif mig svar,
har du glömt på hvems bud

fordom segrat du har?
Har du glömt Herren Gud,
som på Horeb du hört
uti åskornas dunder,
som i öknen dig fört,
som för dig gjorde under,
och hvars mäktiga hand
ledde fädernas tåg
genom brusande våg
ur egypternas land?

KÖR.

Svunnen den tiden är,
då vid åskornas dunder
inför Israels här
Herren själf gjorde under.

SIMSON.

Du arma folk, tig still!
Att tvifla är att häda!
Ditt bästa blott han vill,
i harnesk dig skall kläda.
Lägg allt uti hans hand,
han värna skall din ära.
Han frälsa kan ditt land,
och seger kan beskära,
ty han är härars Gud,
ty han är segerns Gud.
Med svärd han oss förser,
oss okufliga vapen ger.

KÖR.

Ja, det är vår Herres röst,
som ifrån hans läppar talar.
Bort all fruktan ur vårt bröst,
Herren Gud oss själf hugsvalar.
Kom, Simson! Led vår här!
Vi fienden betvinga!
Jehovah med oss är
och skall oss seger bringa.

Andra scenen.

DE FÖRRA. ABIMELEK. FILISTÉER.

(Abimelek inträder från vänster, åtföljd af flera krigsmän och soldater.)

ABIMELEK.

Hvad rop, hvad skri är det jag hör?
Säg, är det denna slafvars skara,
som här anyo lugnet stör?
De städs förtret oss välla bara.
Att bedja, säg, hvad batar det er,
och städs er bön till himlen höja?
Det vore bättre då er böja
i stoftet inför segrarn ner.
Till eder Gud I böner sänden,
men hittills han ej bönhört er.
Säg hvi till honom I er vänden,
då till er nöd han icke ser?
Må han sin makt oss uppenbara,
om han besitter någon makt.
Han skulle då väl er försvara,
ej prisge er åt vårt förakt.
Nej — emot Dagon hans makt är ringa,
intet mot Dagon han förmår.
Dagon oss skänker de svärd vi svinga,
han uti striden framför oss går.
Veten, den Gud som här I söken,
djärfves ej här sin boning ha.
Nej, liksom dufvan flyr för höken,
flyr inför Dagon Jehova.

SIMSON.

Han lefvandes Gud vågar häda.
Männ jorden ej öppnar sig brådt?
O Gud, är ej rågadt hans mått?

En ängel ser jag svinga
ett blottadt, tveeggadt svärd.
I lågor står dess klinga,
till jorden går hans färd.
Ja, himlen ser jag sända
en änglahär hit ned.
Med stormens fart de lända
hitat i tätta led.
Den stund nu inne är,
da Herrens straff dig när.
Se, molnet ljungeld bär,
snart blixten hädarn slår.
När vredgad Herren ljungar
vill allt, som lefver, fly.
Den fasta marken gungar,
det flammar högt i sky.

KÖR.

När vredgad Herren ljungar,
vill allt, som lefver, fly.
Den fasta marken gungar,
det flammar högt i sky.

ABIMELEK.

Håll upp i din yra, förmätne,
jag straffar den pliktförgätne.

SIMSON.

Nu res dig, Israels folk,
ditt ok nu kasta af!
Ja, lyss till Herrens tolk,
som själf han ordet gaf!
Allsmåktige, i dag
som fordomdags oss hör!
O, skydda du din lag,
din fiende förgör!

KÖR.

Nu res dig, etc.

SIMSON.

När vredgad Herren ljungar,
vill allt, som lefver, fly.
Den fasta marken gungar,
det flammar högt i sky.
Se, storm och vindar alla,
de lyda blindt hans bud.
Själff vägen slutar svalla
vid minsta vink af Gud.

KÖR.

Nu res dig, etc.

(Abimelek störtar fram emot Simson med svärdet i hand för att hugga ned honom. Simson slår svärdet ur hans hand och fäller honom till marken. Abimelek skriker i det han faller: »Till hjälp!» Hans följe vill ila till hjälp. Simson lyckas med sitt svärd hålla dem på afstånd. Han står på scenens högra sida; bland filistéerna råder stor förvirring. Simson och hebréerna ut till höger.

Dörrarna till Dagens tempel slås upp. Öfversteprästen följd af talrika tempeljänare och vakter utträder, går ned för tempeltrappan och stannar framför Abimeleks lik. Filistéerna draga sig vördnadsfullt tillbaka.)

Tredje scenen.

DE FÖRRA. ÖFVERSTEPRÄSTEN.

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Hvad ser jag? Abimelek af slafvar mördad blifvit,
och I dem icke nedgjort, dem ej på flykten drifvit?
Upp, näpsen nu de fräcke, att hämnad blir hans död!
Och krossen detta folk, som städse trots oss bjöd!

EN FILISTÉ.

Till is tycktes blodet i ådrorna bli,
ur osynlig boja jag icke vardt fri.

EN ANNAN FILISTÉ.

Mitt svärd jag fåfångt sökte, förlamad var min arm,
af fasa greps mitt sinne, och ängslan fyllt min barm.

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

I fege! Mer fega än en kvinna.
Säg, hafven I glömt hvad plikten er bjöd?
För visso, straffet er skall hinna,
med lifvet I gälda fån hans död.

Fjärde scenen.

DE FÖRRA. EN FILISTEISK BUDBÄRAREN.

BUDBÄRAREN.

I spetsen för en hop sig Simson ställt,
med eld och brand de härja våra fält.

DE TVÅ FILISTÉERNA och BUDBÄRAREN.

Ve oss! Låt oss till flykten taga.
Oss väntar endast döden här.
Låt oss till bergen skyndsamt draga,
förlorad den som stannar är.

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Vare detta folk, så förmätet,
Gud Dagon af dig fördömdt.
Blifve snart dess namn förgädet,
och sen för alltid glömdt.
Simson ock för evigt förbanna!
O gif i mitt våld honom blott,
och trampa skall min häl hans panna,
en kvalfull död bli hans lott.
Vare du förbannad, du kvinna,
som honom födt, också.
Skulle nånsin kärlek han vinna,
hans död den välla må.

Må den gud förbannad ock vara,
som han i dårskap tillber.
Dagon! Nu dig uppenbara,
och hans altare slå ner.

DE TVÅ FILISTÉERNA och BUDBÄRAREN.

Oss Dagon öfvergifvit, Jehovas hämnd vi sky!
Låt oss från våra gudar, från hem och bröder fly!

(De gå ut till vänster, bärande Abimeleks lik. Just som filistéerna lämna scenen, följda af öfversteprästen, inträda hebreiska kvinnor och gubbar från höger. Full soluppgång.)

Femte scenen.

De HEBRÉISKA KVINNORNA och GUBBARNA.
Sedan SIMSON med de segrande HEBRÉERNA.

GUBBARNA.

Jublande toner, frihetens sånger,
stige mot himlen fröjdefullt opp.
Herren på nytt liksom förr många gånger
näderikt skänkt åt Israel hopp.
Ännu en gång han sitt folk har förlossat,
har det befriat ur slafveri.
Fiendens makt han för alltid har krossat,
honom med jubel lofsjunga vi.

(Hebréerna med Simson i spetsen komma in från höger.)

EN GUBBE.

I vredesmod oss Herren slagit,
då folket ej hans lagar löd,
men oss till nåder åter tagit,
när han fick skåda ångerns nöd.
Sitt anlete till oss han vände,
»Res dig upp,» han sade, »gör dig fri!»

Han Simson till vår räddning sände
och stod oss uti striden bi!

GUBBARNA.

Herren till nåder åter oss tagit,
kärleksfullt han i sin famn oss slöt.
Fienden har han till marken slagit,
ännu en gång våra bojor han bröt.
Jublande toner, frihetens sänger,
stige mot himlen fröjdefullt opp.
Herren på nytt liksom förr många gånger
nåderikt skänkt åt Israel hopp.

Sjätte scenen.

SIMSON. DELILA. FILISTEISKA KVINNOR.
HEBRÉISKA GUBBAR. DE UNGA HEBRÉERNA.

*(Dagontemplets dörrar slås upp. Delila träder ut,
följd af unga kvinnor, alla med blomstergirlander i sina
händer.)*

FLICKORNA.

Vi bundit en krans af vårblommor små,
som vira kring segrarns tinning vi må!
Med rosor, hvars dofter nu luften fylla,
vi honom hylla,
och honom jublande sänger nå.

Af ungdoms behag och skönhetens glans,
nu räckes i dag er vårblommors krans.
Vårt hjärta det klappar, och kinderna låga,
när hit vi tåga
att bjuda er till lek och dans.

DELILA *vänder sig till Simson.*

Hell dig, som seger här har vunnit!
O, lyss till mig, min hyllning tag!

Ditt folk du frigjort har i dag
och vägen till mitt hjärta funnit.
Vill du till Soreks dal mig följa,
du segerns sötma smaka får.
Till hyddan, hvilken palmer hölja,
i kväll med dig Delila går.

SIMSON *afsides*.

Tjusande ljud till mitt öra tränga.
Herre, min stora svaghet du ser
Du blott mitt hjärtas dörrar kan stänga,
skåda i nåd till din tjänare ner!

DELILA.

Jag har för dig, mitt hjärtas val,
uti mitt hår ligustrum virat,
med rosor ifrån Sarons dal
jag mina svarta lockar sirat

EN GUBBE.

Fly bort, min son, och slut ditt öra till,
ja, skynda dig att undfly denna fara!
Tro mig, hon lockar dig uti en snara!
Tro mig, din undergång hon endast vill!

SIMSON.

Dölj för min syn de sköna drag,
som tjusa mig, men som mig ängsla,
dölj dessa blickar, som mig fångsla,
och deras trollmakt från mig tag!

DELILA.

Väl honungs sötma ljuffig är,
men mina läppar mera ljufva.
Så kom att smaka den bågarns drufva,
hvars röda purpur mot dig ler.

Min varma kärlek ej försmå!
Låt mig i famnen dig få sluta!
Så kom att kärleks fröjd få njuta!
Du, hjälte stolt, mig älska må.

SIMSON.

Fåfångt jag söker här att strida.
Ej jag det kan. Mig kraften sviker.
Herre, o, stå invid min sida!
Förlorad jag är, om från mig du viker.

GUBBEN.

Om dig hennes fågring nu bedårar,
om du henne ej kan emotstå,
inga böner sedan, inga tårar
himlens vrede blidka då förmå.

(De unga flickorna, som följa Delila, begynna en dans, svängande blomstergirlanderna, och tyckas locka Simsons krigare med sina åtbörder. Simson, fattad af lidelse, söker förgäfvos undvika Delilas blickar; mot hans vilja följa hans ögon tjuserskans alla rörelser. Hon står midt bland flickorna och deltagar i deras ställningar och värlustiga åtbörder.)

Dans af Dagens prästinnor.

DELILA.

O, värtid du ljufva,
med flammor, som kufva
allt vinterligt tvång,
tillbaka du vänder,
mig plågar, men tänder
mitt hopp än en gång.
När skyarna blåna,
i hjärtan som träna
blir solljust på nytt.
Hör dalarnes dufva.
Se, blom, som bli drufva
ren vinbergen prydt!

Hvad batar min fågring,
då vännen, jag fann,
så snabbt som en hägring
kom och försvann.
Och dock, detta minne,
som aldrig kan fly,
hviskar i mitt sinne:
lyckans dag skall gry.
O, hopp, som mig dårar!
Med strömmande tårar
hur mången en natt
i väntan jag satt.
Dock, kommer han åter,
jag aldrig mer gråter,
men jublande då
kring hans hals samma stund
skulle armarna slå
och kyssa hans mund.

GUBBEN.

Den onde anden förvisst henne skickar,
liksom en orm, som vill stinga din hä.
Skynda att fly hennes ljufva blickar,
eljest de varda till gift för din själ.

DELILA.

Ja, kommer han åter,
jag aldrig mer gråter,
men jublande då
kring hans hals på stund
skulle armarna slå
och kyssa hans mund.

(Under sången har Delila allt mer och mer dragit sig tillbaka till templets trappsteg och lockar Simson med sina blickar. Denne synes alldeles fångslad af dem. Han tvekar och kämpar emot, lidelsefullt upprörd.)

Andra akten.

Soreks dal i Palestina. Till vänster Delilas bostad, öfver ingången ett lätt tak, rundt om österländska växter och yppiga slingerväxter. När ridån går upp, är det kväll och mörknar allt mer och mer under hela akten.

Första scenen.

DELILA ensam. Hon är ännu rikare smyckad än i första akten. Vid ridåns uppgång sitter hon tankfull på en klippa nära huset.

I natt jag min hydda ej lämnar,
ty i natt kommer Simson förvisst.
Våra gudar Delila då hämnar,
med framgång skall krönas min list.

O kärlek, lät nu dig besvärja,
o, stå med din trollmakt mig bi,
att med falskhet jag Simson må snärja
och i natt han må fångslad bli.

Väl han sökt mig förjaga ur sinne
och trott han det skulle förmå.
Outplånligt dock i hans minne
för alltid min bild skall stå.

Han är min! Ty för mig han lågar.
Mitt folk har han skrämt med sitt hot,
jag allen honom trotsa vågar,
och trampas han skall af min fot.

O kärlek, lät nu dig besvärja!
O, stå med din trollmakt mig bi,
att med falskhet jag Simson må snärja
och i natt han må fångslad bli.

Emot kärlek hans styrka ej gagnar.
Bland män han den starkaste är,
vår här har han skingrat som agnar —
af en kvinna dock kufvas han här.

Andra scenen.

DELILA. DAGONS ÖFVERSTEPRÄST.

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

För att nå till din hydda
upp för branten jag gått,
mig vår gud velat skydda —
inga faror mig nått.

DELILA.

Må städs han dig bevaral
Hvad än dig hit har fört,
välkommen du skall vara!

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Vårt öde ren du hört:
vår stad de hafva tagit.
Ja, segerkrönta hem
hebréerna ha dragit.
All hären inför dem
i hast till flykten tog.
Knappt Simsons namn vardt nämndt,
förrn panisk skräck dem slog --
den starke så dem skrämt.
Men ej jag bör dem klandra,
ty han utaf sin gud
fått större kraft än andra.
På själfva himlens bud
en stridsman han är vorden.
Han redan korad var,
förrn han blef född på jorden,
till Israels försvar.

DELILA *bittert.*

Jag vet hvad mäktig fara
er hotar från hans arm.
Han ingen skymf skall spara,
som er kan vålla harm.

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Det sägs, att svag han blifvit
en gång uti din famn
men möda sen sig gifvit
att glömma bort ditt namn, —
att nu han utan plåga
kan minnas ditt behag
och ler åt denna låga,
som räckte blott en dag.

DELILA.

Jag hört, när våra fångar
ha talt om kärleks makt,

att den starkaste bland männer
i bojor den har lagt,
att Simson mot sin vilja
min bild i hjärtat bär.
Jag vet det: han mig älskar,
mig intet tvifvel tär.
Han fåfängt nu mig trotsar,
ty snart hans kraft förgår,
när endast mina armar
ikring hans hals jag slår.

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Om du din gud vill tjäna
så stå i natt oss bi!
Din hjälp oss blott förläna,
och han skall fångslad bli.
Ja, sälj mig nu Simson, din slaf!
Så högt, som du vill, ställ ditt kraf!
Ja, välj ibland skatterna alla,
som mina jag yfves att kalla!

DELILA.

Hvad båtade dig allt ditt guld,
om Simson jag väl vore huld?
Nej, fåfängt du skattkamrar tömde,
om själf ej om hämnd blott jag drömde.
Min fader, ock dig jag bedrog!
Filistéerna Simson väl slog,
men mig han dock än ej har kufvat,
ty endast på hämnd jag har rufvat.

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Ditt hat jag borde anat ren för längesen.
När dig jag hör, mitt hjärta utaf glädje bäfvar.
Men säg, har du försökt att pröfva väl alltren,
om du har kraft att nå det mål, du eftersträfvar?

DELILA.

Ack, jag hoppats åt mig han sig skulle förtro
och förtälja mig, hvarpå hans kraft månd' bero.
Jag tändt upp i hans bröst utaf kärlek en låga,
och jag pröfvade sen all min list, min förmåga.
Tre gånger omintet mitt hopp dock har gått.
Han var städs på sin vakt, ingen vetskap jag fått.
Utaf kärlek förtärd, ack, jag låtsades vara:
han ej fånga sig lät uti kärlekens snara.
Nej, han ilade bort utan dröjsmål och kval
ifran kyssar och smek, när det ljud en signal.
Men i dag, det är visst, är hans timme dock slagen,
han skall mista sin kraft, utaf kärlek betagen.
Och jag vet, han i kväll, utaf längtan förtärd —
för att åter mig se — ställer hitåt sin färd.
Och var viss! Denna gång jag ej misslyckas åter:
han skall icke förmå stå emot, när jag gräter.

ÖFVERSTEPÄRSTEN.

O, må Dagon, vår gud, dig i afton stå bi.
Du för honom skall strida, *din* hämnden skall bli.

DELILA och ÖFVERSTEPÄRSTEN.

Jag (du) skall för att få hämnden njuta
i bojar honom säkert sluta.
När jag (du) i stoftet honom lagt,
då ser en hvar Delilas makt.

DELILA.

Till hämndens redskap jag är korad!

ÖFVERSTEPÄRSTEN.

Nu vet jag att han är förlorad!

DELILA och ÖFVERSTEPÄRSTEN.

Låt oss med ed besegla hans fall.
Död åt Simson, falla han skall!

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Men har du icke sagt, i natt han hit sig ämnar?

DELILA.

Så har jag sagt.

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Farväl, jag då dig ensam lämnar
men skall på hemlig stig snart åter vara här.
Delila, i din hand vårt öde nu du bär!
O, tala nu med honom så att han dig säger,
hvari så underbar en styrka han väl äger.

(*Han går.*)

DELILA

närmar sig till ingången af boningen och lutar sig drömmande mot en af dess pelare.

Men männe dock det kunde ske,
att fäfängt mina nät jag spunnit!
Jag redan här bort honom se.
Ren kvällens timmar ha förrunnit.
Han kommer icke. Ve o ve!

(*Simson inträder från höger. Han förefaller upp-
rörd, tvekande, förvirrad. Det mörknar mer och mer.*)

Tredje scenen.

DELILA. SIMSON.

(*Blixtar på afstånd.*)

SIMSON.

O ve, att än en gång jag hit har gått!
Jag ville fly, men ack, jag ej förmått.
Ja, jag älskar Delila — men min kärlek förbannar...
Nu bort härifrån — ej längre här jag stannar!

DELILA *störtar fram till Simson.*

Det är du, mitt allt på jord! Ack, länge jag måst bida.
Dock nu, när du är här, jag glömt hvad jag fått lida.
Min älskade, mitt allt, var hälsad!

SIMSON.

Tala ej så!

Med blygsel, ack, jag dessa tonfall hör mig nå.

DELILA.

O, Simson, du som jag har kär,
har din håg sig vändt från Delila?
Bjöd ej längtan dig vara mig när
och kärlek dig hit att ila?

SIMSON.

Du var mig kär i gångna dar,
och du skall evigt så förblifva.
Mitt lif jag gärna skulle gifva,
om blott Delila lycklig var.

DELILA.

Nu då vi mötts, hvi klagar du nu?
Ej på min kärlek tvifla du lär,
du är mitt allt, mitt lif är ju du.
Säg ock, att *du* har Delila kär.

SIMSON.

O vet, jag utvald blef af Gud
och böjer mig inför hans vilja,
ja, ock om från mitt hjärtas brud
han mig för alltid ämnar skilja.
Därför lef väl, fast dig jag har kär!
Se, mitt folk förnam en profetia,
att ej fjärran mer den dagen är,
då Jehova själf oss skall befria.
Herrens stämman talat har till mig:
»Framför andra hafver dig jag korat,
återför mitt folk på gudsfruktans stig
och gif dem friheten, som de förlorat!»

DELILA.

Hvad frågar min kvalfyllda själ
efter Israels öde och ära.
Jag vet blott att du sagt farväl,
att sorgen mig nu skall förtära.
Min kärlek mig omtöcknat, ack!
Dina löften dem trodde jag alla.
Jag trodde att honung jag drack,
men drycken du mängde med galla.

SIMSON.

Ditt tal med bittert ve jag hör,
min plikt likväl jag vet och gör.
Ditt kval det drabbar äfven mig,
Delila, o, jag älskar dig.

(Blixtar på afsländ.)

DELILA.

En gud än Jehova mer stor
steg ned ifrån himmelens salar.
Ur mitt hjärtas djup, där han bor,
hör kärlekens gud, som talar!
O, mins, i den älskades famn,
när saliga drömmar du drömde,
du svurit vid kärlekens namn,
men ack, dina eder du glömde.

SIMSON.

O, du yrar som anklagar mig,
mig hvars tankar dig alla tillhöra.
Se, allt vill jag offra för dig,
må blixten mig sen ock förgöra.

(Åskvädret kommer närmare.)

Beviset på min kärlek tag:
jag trotsa skall hvad Herren bjöd
om ock det blifva skall min död!
Delila, se dig älskar jag!

(Blixt.)

DELILA.

Ljuft som på blommors kalk arla solstrålar falla,
dina ord till hjärtat strömma.
Se, du som har mig kär, hur mina tårar alla
svunnit ha vid ord så ömma.
Säg det ännu en gång, att hos mig du blir kvar,
npphör icke att säga,
att jag än är dig kär, såsom förr jag det var.
O, hvad lycka din kärlek att äga,
o, för min själ hvad salig berusning,
hjärtat det bäfvar, bäfvar af tjusning.

SIMSON.

O, Delila jag älskar dig.

DELILA.

Så som på vida fält säden böljande går,
när däröfver vindarne fara,
dallra mitt hjärtas strängar, när dem din stämman när,
och med samma klang de dig svara.
Snabbare ej sitt mål hinna hvinande pilar,
än i din öppnade famn nu din älskade ilar.

DELILA.

Tillsammans. { O, för min själ hvad salig berusning,
hjärtat det bäfvar, bäfvar af tjusning.

SIMSON.

Bort lät mig kyssa de tårar, som rinna,
låt ur din själ hvarje tvifvel försvinna.

SIMSON.

Delila, jag älskar dig.
(*Blixt, häftigt åkslag.*)

DELILA.

Dock nej — hvad sade jag?
Delila ej dig tror,

ej mer du mig förleder,
ty trohet du mig svor
men trolöst ren en dag
har svikit dina eder.

SIMSON.

Jag för din skull har svikit min gud,
jag glömde hans folk och hans bud
och värfvet, hvartill han mig ämnat,
när så underbar kraft han mig lämnat.

DELILA.

Min kärlek du icke förstår.
Jag svartsjuk är på Jehova,
den gud som i vågen mig står,
som gaf dig så underbar gafva.
Jag vet ju ej ens hvad den är!
Skall jag tro att du har mig kär,
mig din hemlighet då uppenbara!
Jag troget den städs skall bevara.

(Blixtar och åska på afstånd.)

SIMSON.

Dig betänk! Hvad fordrar du väl!
Väck ej misstron i min själ!

DELILA.

Jag vill se om din tillit jag äger,
att pröfva din kärlek jag går.
Ty allting mig yppa du må,
om du älskar mig så som du säger.

(Blixtar och åska allt närmare.)

SIMSON.

O, säg hvad batar det väl dig,
om hemligheten nu ock häfves!
Af mig en evig tystnad kräfves.

DELILA.

Ack, hvarje stund den plågar mig.

SIMSON.

O, bed ej mer, du ber förgäfves.

DELILA.

Ja, intet jag förmår,
min kärlek intet du aktar!
Hvari din styrka består,
jag att veta eftertraktar.
Du sagt, att mig du har kär.
Men sant det icke kan vara,
att ditt hjärta mig är när,
då mig du vägrar att svara.

SIMSON.

Uti frestelsens stund,
i mitt kval i min nöd,
dig anropar min mund,
store Gud, var mitt stöd!

DELILA.

Åt denne man det var,
som jag min kärlek skänkte!
Blott tårar har jag kvar,
ty bittert han mig kränkte.

SIMSON.

O, se till min nöd,
store Gud, var mitt stöd!

DELILA.

Ej stämman lyder mer,
den kväfs af tårars flöden.
Mig lämna — jag dig ber!
Mitt enda hopp är döden.

SIMSON.

Hvilket kvall!

DELILA.

Yppa då —

SIMSON.

Jag ej kan.

DELILA.

Säg ej så!

SIMSON.

Du hör, hur rundt om oss hans vredes askor ljunga,
mot förrädarn skall sin blixst han utan miskund slunga.

DELILA.

Jag trotsar den med dig!
Kom!

SIMSON.

Nej!

DELILA.

Kom!

SIMSON.

Lämna mig!

DELILA.

Mig ej tordön kan skrämma.

SIMSON.

Det är domarens stämma!

DELILA.

Så gå då! Feg du var!
Du aldrig älskat har!

(Åska och blixst ända till slutet.)

(Delila störtar in i byggnaden. Ovädret rasar. Simson höjer armarna mot himlen, som om han anropade Herren. Han följer efter Delila, stannar tvekande och inträder till sist i hennes boning. Från höger komma filisteiska krigare, som försiktigt närma sig till huset. — Häftigt åskslag. Delila ses i fönstret.)

DELILA.

Filistéer, hitåt!

SIMSON.

Ha, förrådd!

(*Krigarna störta in i huset.*)

Tredje akten.

Första tablån.

Fängelset i Gaza.

Första scenen.

SIMSON och HEBRÉER. Simson i bojor och blind, med håret afskuret, vrider kvarnen. Utanför de fångna hebréernas kör.

SIMSON.

Skåda, o Herre, min nöd, mitt eländel!
Ack, när jag ber, ej från mig du dig vändel!
Alltfrån den dag, då jag vek från din stig,
vredgad du dolde ditt anlet för mig.

Lyss till min bön och skänk tröst, när jag klagar!
Smålek jag lider och hån alla dagar.
Ögonen mina de ut hafva stungit,
malört och galla att dricka mig tvungit.

KÖR bakom scenen.

Hvi har du från Herren vikit,
hvi har du dina bröder svikit?

SIMSON.

Ditt folk är i fiendens makt,
i bojar af järn han oss slagit.
Din straffdom sig tungt på oss lagt,
din hand du från oss hafver tagit.
Men om ditt folk du ej längre försvarar,
snart det för modlöshet rof då skall bli.
Ännu en gång, store Gud, stå det bi,
du hvilkens nåd ju evinnerligt varar!

KÖR.

Herren dig till vår räddning sände,
trolöst dock ifrån oss du dig vände.
Hvi har du ifrån Herren vikit,
hvi har du dina bröder svikit?

SIMSON.

Bröder, ve, eder klagan mig nått.
Bödlars gissel jag ren har pröfvat,
synen hafva de mig beröfvat —
Nu dock vardt rågad mitt lidandes mått.
Gud, som försoningsoffer mig tag!
Ensam min skuld jag sona må.
Folket lät icke den umgälla få,
och dig skall jag lofprisa hvarje dag.

KÖR.

För en kvinnas skull det var,
som du Israel förrådt.
Dig Jehova straffat har!
Ve den slikt ett dåd begått!

SIMSON.

Fast du för din fot mig har lagt,
jag den hand, som mig slog, skall välsigna.
Dock, af nåd, lät ditt folk ej digna
neder i stoft för fiendens makt.

KÖR.

Hvi har du ifrån Herren vikit,
hvi har du dina bröder svikit?

(*Filistéer inträda i fängelset och föra Simson med sig därifrån.*)

Scenförändring.

Andra tablån.

Det inre af Dagens tempel. Afgudens bild, offeraltaret. I midten tvenne marmorpelare, som tyckas uppbära byggnaden.

Andra scenen.

ÖFVERSTEPRÄSTEN. DELILA. FILISTÉER.
Öfversteprästen omgifven af de förnämsta filistéerna. Delila omgifven af blomsterkransade unga kvinnor med bågare i händerna. En massa folk i templet. Dag-gryning.

KÖR.

Det ljusnar i öster, solen går opp,
och dess skimmer belyser kullarnes topp.
Men i festliga laget facklan än brinner,
fast natten svinner,
och glädjen än har sitt fria lopp.

De nattliga skuggor, som jorden ha täckt,
likt dimma nu fly vid en arla fläkt.
Ja, i öster det ljusnar. På blommor alla,
som dagen väckt,
de purprade solstrålar heta falla.

Dans (backanal).

Tredje scenen.

DE FÖRRE. SIMSON, ledd af en gosse.

ÖFVERSTEPÄRSTEN.

Se där! Hit nalkas Simson, som jag bjöd!
Nu är vårt hjärta glad, må han fatta cymbalen.
Och Delila kom hit och slå i nu pokalen!
Åt din vän nu till randen fyll bägarn med mjöd!
Må han tömma en skål för Delila den unga,
och sen han sin älskade här må besjunga.

FILISTÉERNA.

Kom! Så kom! Låt oss dricka med dig!
Sen för Delila en skål vi tömma.
Drick blott i botten hastelig,
sorgerna då skall du snart förglömma.

SIMSON *för sig.*

Sorgsen intill döden jag är.
Ske din vilje — icke jag klagar!
Dock, o Gud, om så dig behagar,
nu mitt öde fullkomne sig här.

DELILA

träder fram till Simson med en bägare i handen.

Simson, tag min hand och säg,
får jag än dig visa väg
så som då, när vi med gamman
ned till Sorek gingo samman,
då med mig en natt du drog
och dina armar kring mig slog.
Berget så brant dig ej brydde,
stigen ju förde till mig.
Jag från väninnorna flydde
blott för att vara hos dig.

Minns du, hvad salig berusning,
minns du, hvad lycka, hvad tjusning?
Kärlek jag hycklade blott,
endast om hämnden jag drömde.
Lönen i förväg jag fått
för hemligheten, du gömde.
Däre, som trodde, att jag
för dig kunnat kärlek nära!
Men hämnas får jag i dag
min Gud, mitt folk och min ära.

KÖR.

Ja, hämnas får hon i dag
sin Gud, sitt folk och sin ära.

SIMSON *afsides*.

Mäktigt din röst jag förnam alla dar,
ej på ditt bud dock, o Herre, jag tänkte.
Kärleken själf, ack, jag vanhelgat har,
när åt Delila min kärlek jag skänkte.

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Nu, Simson, kom att oss förströ!
Stäm upp för oss de ömma sänger,
hvarmed du tjusat har din mö
i forna tider många gånger!
Du sen Jehova prisa må,
bed honom synen dig förläna!
Och skulle detta han förmå,
jag honom från i dag skall tjäna.
Dock härtill icke makt han har,
slikt under ej din gud kan göra.
Jag ler åt den du kallar far,
ja — ler, blott jag hans namn får höra.

SIMSON.

Israels gud, får ostraffadt här
denne lögnernas präst dig smäda

och i vanvettig vrede häda
det heliga namn, som du bär?
Låt mig som ditt redskap få tjäna!
O, gif att ett under må ske:
för i dag blott låt åter mig se,
och kraften från förr mig förläna!

KÖR.

Vi le blott åt ditt hot,
du skrämmer oss ej mer,
ej längre du oss ser.
Gif akt uppå din fot!
Du väcker blott vårt löje,
din vrede gör oss nöje.

ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Kom nu, Delila, vid lofsångers ljud
Dagon att hylla, vår mäktige gud!
Vin låt oss gjuta i lågan den klara,
sen må sin vilja han oss uppenbara.

(Delila och öfversteprästen gå fram till altaret, på hvilket de heliga offerkärnen stå. En låga brinner på det blomsterprydda altaret. Delila och öfversteprästen fatta bägarne och offra vin i lågan, som flammar upp och åter försvinner, men som vid offersångens tredje strof slår högt upp. Simson står kvar i scenens midt med gossen. Han är nedböjd af sorg och tyckes försänkt i bön.)

DELILA och ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Pris vare Dagon, segerns gud!
Djårfheth, list och styrka
mig (dig) beskärdes på hans bud.
Därför honom blott vi dyrka.
Dagon, störst bland gudar du är.
Endast du kan seger förläna.
Glädje och lycka du beskär.
Gudar och mänskor dig de tjäna!

KÖR.

Hjordarna våra i hägn nu tag,
låt drufvorna purpras i solljus dag!
Marken, af Simson bränd och förstörd,
låt den på nytt bära riklig skörd.

DELILA och ÖFVERSTEPRÄSTEN.

Vårt offer nådigt tag,
som vi till dig frambära!
Vi offra blod i dag,
som gjutits till din ära.
Dagon, låt din öfverstepräst
skåda få, hvad för andra du döljer!
Honom säg, hvad framtiden höljer,
säg, hur folket skall tjäna dig bäst!

KÖR.

Mäktige Gud, med oss nu var!
O, gif oss hopp och skänk oss svar!
Seger, o Dagon, låt oss få,
kom till vår hjälp, med oss må du gå.

DELILA, ÖFVERSTEPRÄSTEN och KÖR.

Offret, se, han tager!
Eldens flamma drager
högt mot skyn
upp från helga härden.
Guden — hvad syn! —
sänker sig till världen.
Dagon det är!
Han vill när oss vara,
vill vårt rop besvara.
Han är här!

ÖFVERSTEPRÄSTEN

Dagon är stor, helig är stunden.
Simson, kom hit! Bed med oss du!
Fall nu på knä vid altarerunden
och offra med oss till Dagon nu!

(Till gossen.)

Led Simson fram emellan pelarne båda,
att honom nu allt folket får skåda!

SIMSON.

O, Gud, mig styrk denna gång, och vid min sida stå!

(Till gossen.)

Låt mig på pelarne taga, att stödja jag mig må!

(Gossen leder Simson fram emellan de två pelarne.)

KÖR.

Offret, se han tager!

Eldens flamma drager

högt mot skyn

upp från helga härden.

Guden — hvad syn! —

sänker sig till världen.

Dagon det är!

Han vill när oss vara,

vill vårt rop besvara.

Han är här!

Mäktige Gud med oss nu var!

O, gif oss hopp och skänk oss svar!

Sejer, o Dagon, låt oss få,

kom till vår hjälp, med oss må du gå!

Framför oss nyss du i härlighet dragit,

Israel vi med ditt bistånd ha slagit.

Fiendehären drefs bort ur ditt land,

sedan åt oss du din arm täcktes låna.

krossat du har med din straffande hand

alla, som djärfdes Dagon att häna,

mäktige Gud, med oss nu var,

städse oss hör och städs gif oss svar!

Du är vårt hopp, o, var oss när!

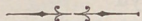
Sejer, o, Dagon, städs oss beskär!

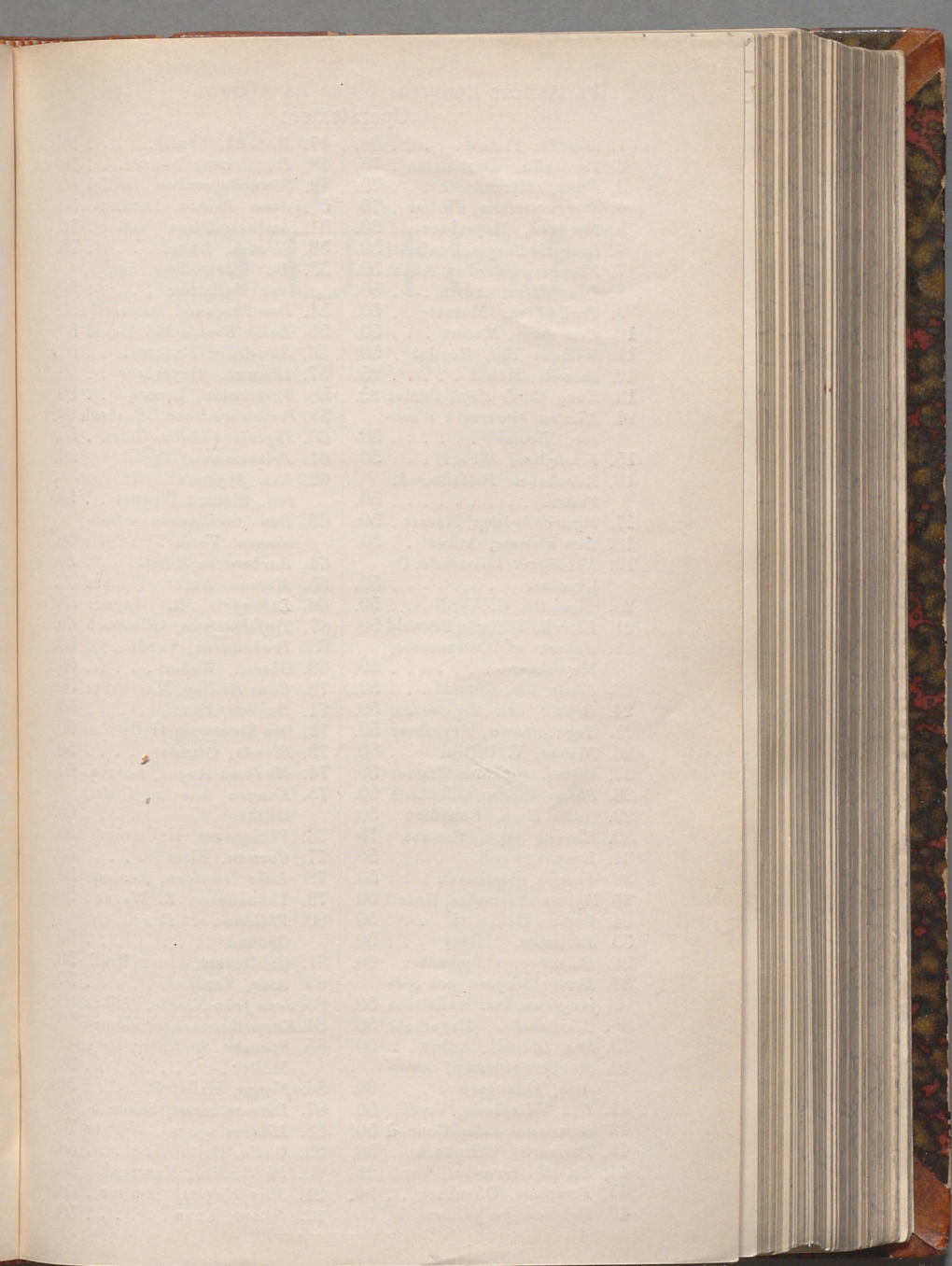
SIMSON

*har gripit om pelarna med sina armar och försöker
skaka dem.*

Store Gud, på din tjänare tänk,
värdes i dag att mig bönhöra!
Hämnd för mina ögon mig skänk,
filistéerna låt mig förgöra!
Välj till ett straffets redskap mig,
och låt dem här förgås inför dig!

(Templet störtar samman, under det att från mängden höres ett skri af fasa.)

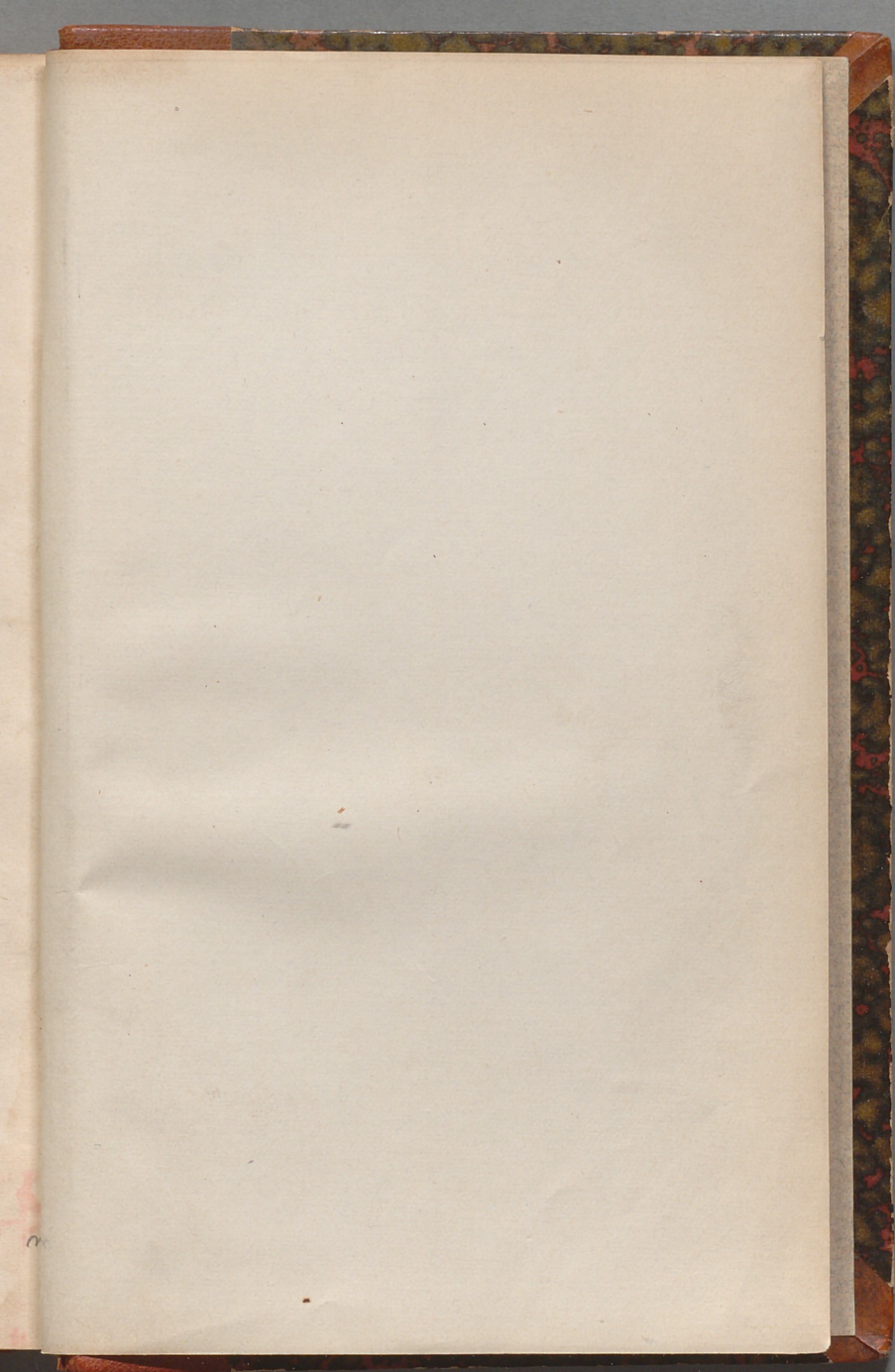

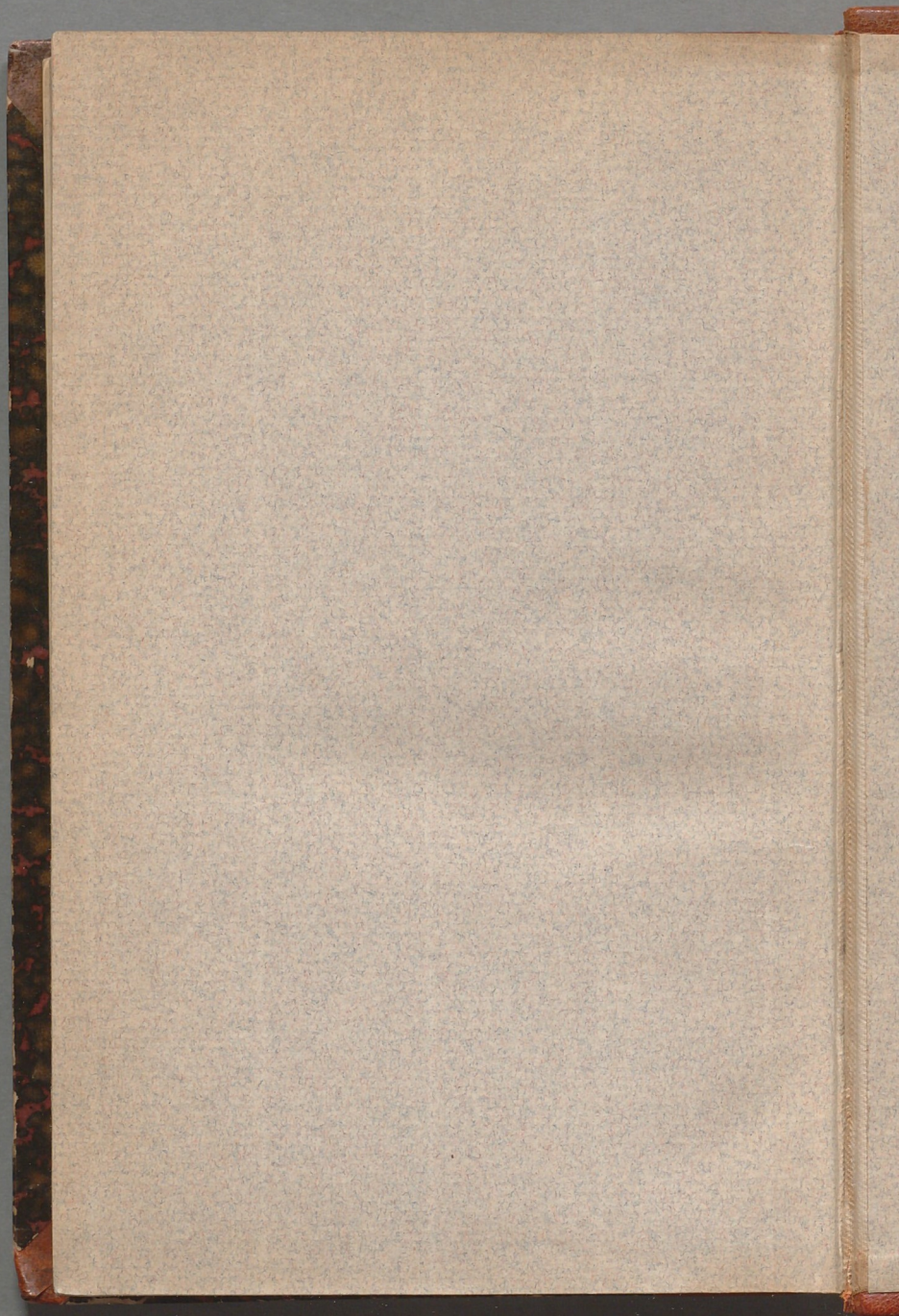

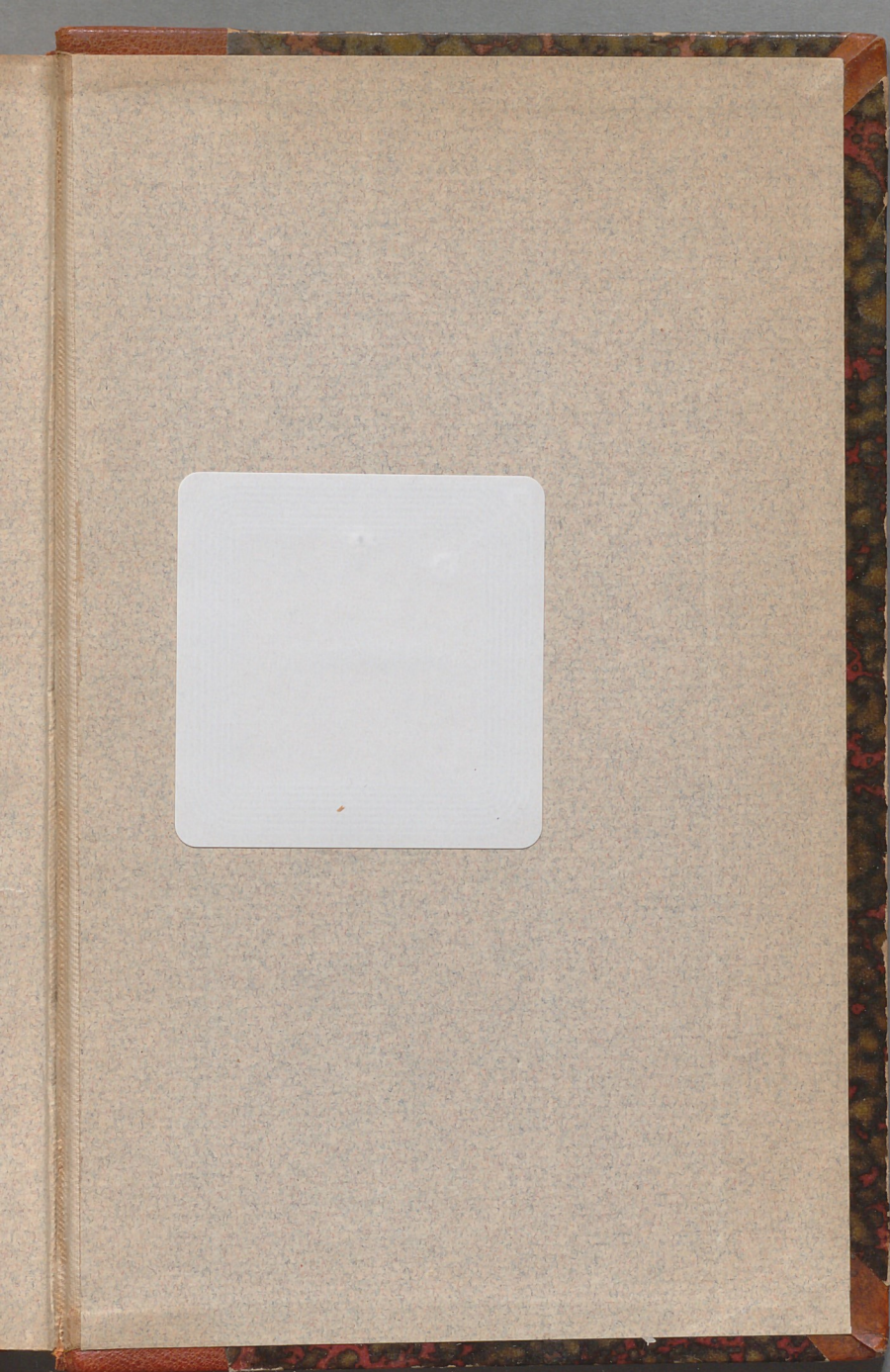
På ALBERT BONNIERS förlag ha utkommit följande

Operatexter:

1. <i>Martha</i> , Flotow 50.	47. <i>Macbeth</i> , Verdi 50.
2. <i>Tartaglia</i> , Dannström . 75.	48. <i>Postillonnen</i> , Adam 50.
3. <i>Eden</i> , Mercadante . . . 75.	49. <i>Sömngångerskan</i> , Bellini 50.
4. <i>Storfurstinnan</i> , Flotow . 75.	50. <i>Anna Bolena</i> , Donizetti 50.
5. <i>Profeten</i> , Meyerbeer . . 50.	51. <i>Ambassadrisen</i> ; Auber . . 75.
6. <i>Lucrezia Borgia</i> , Donizetti 50.	52. <i>Sirenen</i> , Auber 75.
7. <i>Nürnbergerdockan</i> , Adam 50.	53. <i>Den förtrollade katten</i> ,
Ivar Hallström 50.
8. <i>Den döfve</i> , Adam 50.	54. <i>Don Pasquale</i> , Donizetti 50.
9. <i>Trollstjötten</i> , Mozart . . 50.	55. <i>Lalla Rookh</i> , Fel. David 50.
10. <i>Don Juan</i> , Mozart 50.	56. <i>Stradella</i> , Flotow 50.
11. <i>Wilhelm Tell</i> , Rossini . 50.	57. <i>Dinorah</i> , Meyerbeer . . . 50.
12. <i>Joseph</i> , Mehul 25.	58. <i>Theblomma</i> , Lecocq 50.
13. <i>Kung Carls Jagt</i> , Pacius 25.	59. <i>Frihetsbröderna</i> , Offenbach 60.
14. <i>Muntra Fruarna i Wind-
sor</i> , Nicolai 50.	60. <i>Ifigenia i Aulis</i> , Gluck . 50.
15. <i>Friskyttan</i> , Weber 50.	61. <i>Prinsessan af Trebizonde</i> 50.
16. <i>Advokaten Pathelin</i> , J.
Foroni 50.	62. <i>Den flygande Holländä-
ren</i> , Richard Wagner . . 50.
17. <i>Figaros bröllop</i> , Mozart . 50.	63. <i>Den Sicilianska afton-
sången</i> , Verdi 50.
18. <i>Den stumma</i> , Auber 50.	64. <i>Barberaren</i> , Rossini 50.
19. <i>Nattlägret i Granada</i> , C.
Kreutzer 50.	65. <i>Mignon</i> , Ambr. Thomas 50.
20. <i>Rigoletto</i> , G. Verdi 50.	66. <i>Lohengrin</i> , R. Wagner 50.
21. <i>Estrella de Soria</i> , Berwald 50.	67. <i>Tjufskyttarne</i> , Offenbach 60.
22. <i>Robert af Normandie</i> ,
Meyerbeer 50.	68. <i>Trubaduren</i> , Verdi 50.
23. <i>Faust</i> , Ch. Gounod 50.	69. <i>Oberon</i> , Weber 50.
24. <i>Brama och Bajaderen</i> . 50.	70. <i>Hans Heiling</i> , Marschner 50.
25. <i>Hugenotterna</i> , Meyerbeer 50.	71. <i>Duellen</i> , Hérold 50.
26. <i>Norma</i> , V. Bellini 50.	72. <i>Den Bergtagna</i> , Hallström 50.
27. <i>Rienzi</i> , Rickard Wagner 50.	73. <i>Blenda</i> , Ölander 50.
28. <i>Sköna Helena</i> , Offenbach 50.	74. <i>Madame Angot</i> , Lecocq. 60.
29. <i>Hvita Frun</i> , Boieldieu . 50.	75. <i>Kungen har sagt det</i> ,
Déliibes 60.
30. <i>Elviras Saga</i> , Thomas . 75.	76. <i>Vikingarne</i> , Hallström . 50.
31. <i>Ernani</i> , Verdi 50.	77. <i>Carmen</i> , Bizet 50.
32. <i>Fidelio</i> , Beethoven 50.	78. <i>Lille Hertigen</i> , Lecocq. 50.
33. <i>Flykten ur Serajen</i> , Mozart 50.	79. <i>Tannhäuser</i> , R. Wagne . 50.
34. <i>Lucie</i> , Donizetti 50.	80. <i>Philémon och Baucis</i> , Cr.
Gounod 50.
35. <i>Judinnan</i> , Halévy 50.	81. <i>Guldkorset</i> , Ignaz Brüll. 50.
36. <i>Blåskägg</i> , Offenbach . . 60.	82. <i>Aida</i> , Verdi 50.
37. <i>Hertig Magnus och Sjö-
jungfrun</i> , Ivar Hallström 50.	83. <i>Jean från Nivelle</i> , Délibes 60.
38. <i>Afrikanskan</i> , Meyerbeer 50.	84. <i>Karpathernas ros</i> , Saloman 50.
39. <i>Fra Diavolo</i> , Auber . . . 50.	85. <i>Spanska Studentern</i> , Lange-
Müller 50.
40. <i>Storhertiginnan af Gérol-
stein</i> , Offenbach 60.	86. <i>Neaga</i> , Hallström 50.
41. <i>Den Vilseförda</i> , Verdi . 50.	87. <i>Diamantkorset</i> , Saloman. 50.
42. <i>Romeo och Julia</i> , Gounod 50.	88. <i>Mästersångarne</i> , Wagner 75.
43. <i>Pariserlif</i> , Offenbach . . 50.	89. <i>Otello</i> , Boito 50.
44. <i>En Maskeradbal</i> , Verdi 25.	90. <i>På Sicilien</i> , Mascagni . . 50.
45. <i>Perichole</i> , Offenbach . . 50.	91. <i>Miss Helyett</i> . Andran . 60.
46. <i>Det hemliga giftermålet</i> . 50.	92. <i>Häxan</i> , Enna 50.

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 024 296

www.books2ebooks.eu